

Dag 675 – maandag 3 november

Argh wat een vreselijke nacht heb ik achter de rug. Zo moe en toch niet kunnen slapen. ☹ Omstreeks twaalf uur ben ik beneden komen liggen omdat ik het concert van Bart niet meer aan kon. Zo is die nieuwe salon ook meteen “ingeslapen” natuurlijk. Elk half uur heb ik gezien op het uurwerk en wanneer Bart om vijf uur beneden komt voor zijn vroege shift, trek ik opnieuw naar boven met mijn wekker. Lagun laat zich gelukkig niet horen.

Het duurt even voordat ik de slaap kan vatten maar wanneer hij komt, komt hij goed blijkbaar. Ik trek een oog open wanneer het al licht is buiten... Licht?!?! Slecht teken!!!! Ik moet naar Brussel vandaag dus het kan nog niet licht zijn wanneer ik moet opstaan. Ik kijk op de wekker: tien voor acht!!!!!! Verdorie nog es aan toe! Ik had de wekker nochtans om zeven gezet. Ik check nog eens: 20.30 u?! Argh, die is waarschijnlijk versprongen bij een van mijn nachtelijke verhuizingen. Ik moét echt in Brussel geraken vandaag want we hebben een staf met de grote baas en voor het eerst zullen we voltallig zijn met zijn vijven. Lopen en vliegen dus! Ik check even wanneer ik een trein heb naar Brussel: acht na acht. Slik. En da's dan nog met een overstap in Gent. Ik heb er geen zin in maar ik heb weinig keuze. Ik scharrel wat spullen bijeen in de hoop dat ik mijn badge en treinabonnement en wat poepzakjes mee heb en zet het op een lopen. We komen net op tijd aan in Landegem-station. Lagun kijkt even raar want het is een totaal andere trein dan ie gewoon is maar laat het over zich komen. Net zoals hij mij op het perron in Gent helemaal over zich laat vallen: in Gent hebben we welgeteld drie minuten voor onze overstap naar een trein die uiteraard aan de andere kant van het station staat te wachten. Ik zet mijn spurt in en struikel over iets. In het volle zicht van iedereen maak ik een keiharde buiklanding met mijn twee tassen, sjaal en Lagun. Klasse Veerle... maar geen tijd om rood te worden of pijn te voelen. Ik krabbel recht en spurt verder, Lagun netjes achter me aan. Achter ons gaan de deuren dicht van de trein naar Brussel. Er zijn maar enkele zitplaatsen meer vrij in eerste klasse en ik zie me genoodzaakt om aan de kant van de gang te gaan zitten waar slechts twee zitjes tegenover mekaar staan in plaats van vier. Dat zijn we helemaal niet gewoon. Bovendien neemt mijn overbuur nogal veel plaats in – tot hij merkt dat ik een assistentiehond bij heb. Ik probeer Lagun zo goed en kwaad als het kan onder mijn zitje te krijgen maar plaats om hem daar volledig onder te leggen, is er niet. Hoe dan ook – op wat gejammer in Brussel na – doet Lagun het voor-beel-dig! Wat een flexibiliteit toch! Af en toe moet ik hem wel eens herpositioneren want hij gaat op de voeten van mijn overbuur liggen met zijn poten. Overbuur vindt het niet zo erg maar Lagun moet leren dat dat niet kan natuurlijk.

Mijn lieve schat moet precies toch ook wat bekomen van de commotie van deze ochtend en slaapt de hele stafvergadering en ochtend door. 's Middags laat hij zijn kopje even zien wanneer hij zijn korreltjes hoort waar ik een sandwich van gisteren door meng en komt hij toch driekwart leeg slobberen voordat hij terug in zijn bench gaat soezen. Niet te lang hé vriendje want deze namiddag mogen we naar een receptie voor een collega die ons verlaat. Een receptie met wijn en vooral... taart! Op bijna-snoethoogte. Een erg moeilijke oefening wordt het niet. De collega's merken wel al het verschil denk ik: ik hoef maar 1 keer te zeggen dat hij er niet mag aankomen en hij komt er ook niet aan. Behalve dan aan de poep van Anne-Marie. Op een onbewaakt moment stopt hij zijn snuit tussen haar benen, zij wipt, draait zich om en staat oog in oog met Tom die vlakbij in de buurt stond aan te schuiven voor taart. Hilariteit alom!

Ook Jan komt naar de receptie en ik zal het geweten hebben nog voordat ik hem zie. Lagun begint spontaan te kwispelen en ter plekke te trappelen. Ja de knuffelmachine is er. Maar... mijn laatste gesprek met Jan heeft precies geholpen: ik zie dat beide mannen zich tot het uiterste inzetten om niet meteen in meanders armen te vliegen. Nu ja: Jan heeft er meer moeite mee dan Lagun. De kleine man vindt het wel vreemd dat Jan hem niet meteen komt flodderen maar maakt er ook geen drama rond en komt meteen terug aan mijn zijde en geeft me aandacht. Haléluja!

Na het werk is het tijd voor grote boodschappen in de Colruyt en onze kleine vriend mag natuurlijk mee. Aangezien hij jarig is vannacht mag hij zelfs een cadeautje uitkiezen. Het wordt een grote cirkel van buffelhuid die hij met een grote kwispel aangeeft. Ik ben blij dat de hondenspullen relatief vooraan in de winkel staan want gedurende de rest van de tocht kan ik zijn aandacht goed bij me houden – of bij zijn beloning natuurlijk maar what's in a name? ;-)

Een typisch scenario voltrekt zich echter een rayon verder wanneer Bart en ik onze aandacht verliezen bij de drank: een jong koppeltje kan de verleiding niet weerstaan en op hun kousenvoeten zijn ze hem aan het aantrekken. Onze diva Lagun gaat er gelukkig niet al te fel op in. Het heeft zo zijn voordelen ook om een hondje te hebben dat is “moe gestreeld door vreemden”. Desalniettemin doet Bart het koppeltje wel ferm schrikken wanneer hij zich omdraait met een “zeg, wat staat daar op da vestje?!” ☺

We ondervinden geen problemen meer in de winkel, noch van Lagun zelf noch van de omstaanders.

Dag 676 – dinsdag 4 november

Lagun is twee jaar!! Niet te geloven bijna. Ik ben verbaasd want had niet gedacht hem nu nog bij me te hebben – en blij tegelijk, want ik heb hem nog bij me. ☺

Onze jarige knul is echter niet zo in vorm vandaag. Hij wil zijn speciale ontbijt van korreltjes met soep en broodkrumels niet, hij ligt de hele dag apathisch op zijn kussen en verroert zich bijna niet zelfs wanneer opa over de middag langskomt. Huh?! Het is mooi weer buiten, misschien kan een spelletje hem wat in de mood brengen denk ik zo maar neen, zelfs daarmee kan ik hem maar een paar seconden boeien. Ach neen toch, ziek op je verjaardag lieverd? Je ziet er nochtans niet ziek uit.

's Avonds mag hij mee naar een winkel in Zele. Het wordt een lange rit en Lagun zal uiteindelijk lang in de auto zitten. Als beloning gaan we een lange avondwandeling maken met hem.

Nu komt hij erdoor! Hij is plots weer in zijn nopjes. En bovendien wandelt hij nog relatief netjes ook. Ondanks dat hij er niet blij mee is dat ik hem een fluohesje heb aangetrokken deze keer. Ja vriendje, 't wordt donker hé.

Na de avondwandeling nestelt hij zich spontaan gezellig bij me in de zetel. Eum... niks daarvan vriendje: eruit. En dan “spring” en nu mag je erin. Op uitnodiging alleen schat.

Wanneer ik even later recht sta, merk ik dat Lagun ook spontaan uit de zetel gaat. En dat scenario herhaalt zich enkele keren. Zou hij ergens beseffen dat de zetel een privilege is dat hij enkel in onze aanwezigheid mag genieten?

Dag 677 – woensdag 5 november

Oh ik heb voor een tweede nacht op rij uitstekend geslapen. Ik neem wederom de late trein maar deze keer zorg ik wel dat ik de rechtstreekse heb zonder overstap in Gent.

Alles verloopt heel sereen en Lagun eet zelfs deze ochtend. Zonder aandringen! Zou het een goedgegelukdagje worden? Ik hoop het want vandaag krijg ik de punten voor mijn evaluatie.

Veel zin om zijn behoefte te doen in de tuin heeft hij weliswaar niet. Onze zwemrat maakt toch niet graag zijn pootjes nat in het gras. Maar een balletje achterna rennen doet hij meestal wel en als zijn pootjes dan toch nat zijn door op het gras achter het balletje aan te rennen, dan kan hij evengoed meteen ook een plasje maken nietwaar. Zo gezegd zo gedaan. Wat ik alleen niet had verwacht, was dat Lagun als een echte topatleet over de leuning van de nieuwe zetel zou springen, zo naar buiten de bal achterna. Toegegeven die nieuwe zetelleuning is lager dan de vorige maar toch nog steeds een knappe prestatie. 😊

In de trein op weg naar Brussel jammert hij een klein beetje in het begin. Tiens. Gelukkig gaat het vrij snel over en blijft hij toch netjes onder mij liggen.

Eens we in Brussel op onze verdieping zijn, merk ik dat Lagun ineens “aan schiet”. Alsof zijn knopje daarvoor op “stand-by” stond. Hij wil me meesleuren naar Maryse haar bureau. Niet op deze manier lieverd... Ik ga eerst mijn spulletjes afzwieren in ons bureau en neem Lagun vervolgens zonder leiband mee naar de waterfontein op enkele meter van Maryses bureau. Het kost me veel moeite maar ik kan hem bij me houden. Later op de dag herhaal ik de oefening en deze keer doe ik Lagun zitten en blijven achter de hoek terwijl ik al in de richting van Maryse stap. Dat is iets te moeilijk, tot tweemaal toe komt hij achter me aan geslopen. Wanneer ik hem echter in mijn zicht zet, blijft hij mooi wachten tot ik hem oproep aan Maryses bureau. En daar is de marteling nog niet voorbij want Maryse zit aan de telefoon en dus moet Lagun nog even wachten op zijn wrijfjes. Ik roep hem aan mijn voet en daar gaat ie al bibberend van extase en spanning zitten te wachten. Het is een zicht waard. Maar het lukt allemaal. Mijn kleine man krijgt zelfbeheersing. 😊

De ontlading is groot wanneer hij dan eindelijk hallo kan gaan zeggen maar hoe groot ze ook was, tot ieders verbazing komt Lagun meteen weer terug aan mijn voeten liggen zonder dat ik ook maar iets heb gezegd. Hij heeft dag gezegd, heeft eventjes kunnen snuffelen en dat was het dan. Nu terug bij baasje. Smelt!

Nu is het mijn beurt: mijn baas stelt mijn geduld nu op de proef. Normaal zou ik na de middag op evaluatie hebben gemogen maar het verlossende telefoontje om me op te roepen, komt pas om vier uur. Dat wordt een latere trein dan denk ik. So be it. Of niet?

Neen, mijn baas lijkt ook gehaast te zijn: goed goed goed... akkoord? Ja? OK, hier tekenen. Fijne avond nog! Voor u ook meneer... en weg zijn we. Lagun heeft de hele tijd aan mijn voeten liggen tukken en nu zetten we het op een rennen. Althans ik toch. Ik scharrel mijn spullen bijeen in het bureau terwijl ik Lagun aan de deur laat staan met zijn leiband nog aan. Meneertje ziet de bui van het hesje al hangen en gaat zich verstoppen bij Sarah. Ik ga hem halen bij zijn leiband maar meneer gaat in de remmen. Verdorie, niet nu schat. Het hesje is uit het zicht, en ik trek zonder te verpinken mijn jas aan, pak mijn tassen, neem de leiband en stap door. Even hoor ik hoe Lagun me probeert tegen te houden door zich te laten slepen over de grond maar gelukkig maar een fractie van een seconde.

Tegen dat we aan de lift zijn, stapt hij wederom netjes met me mee. Zijn hesje doe ik hem om in de lift en hij maakt er niks van. Of toch niet veel. Onderweg naar het station krijg ik zelfs nog een worstje van hem op het grasperkje. Ik had wel gedacht dat dat dringend zou zijn intussen maar had niet verwacht het te krijgen. En zo snel. We hebben nog een minuut over wanneer we op het perron boven komen en Lagun gaat rustig en beheerst naast me zitten. Een buurman op het perron komt een lovend woordje placteren en wij stappen tevreden de trein in na een leuk dagje.

's Avonds is er Canisha-vergadering bij Daphne. Omdat er al veel viervoeters zullen rondlopen bij haar thuis, laat ik Lagun dan toch maar thuis bij Bart. Die mannen houden mekaar ook wel bezig.

Dag 678 – donderdag 6 november

Omdat ik vrijdag wil thuis werken, moet ik vandaag naar Brussel.

Maar wat een belabberde timing. Vandaag is het ook betoging in Brussel en de manifestanten verzamelen al van heel vroeg aan Brussel Noord, op 100 meter van waar ik werk. Vanuit ons bureautje zien we de zee van rood, blauw en groen toestromen. En we zien het niet alleen: we horen het ook. Toeters, bommen, alarmen die afgaan, ... Dat belooft niet veel goeds. De stoet zal maar tegen de middag vertrekken heb ik gehoord dus dat betekent nog een aantal uur van dit.

Tegen tien uur horen we onszelf al bijna niet meer denken in het bureau door al die tumult buiten. Er worden zelfs verfbommetjes tot op ons raam op de derde verdieping gegoooid! Aanvankelijk kon ik Lagun nog kalm houden met spelletjes en oefeningen maar al gauw geraakt hij oncontroleerbaar buiten zichzelf van angst. Hij staat te bibberen op zijn pootjes en huult non stop.

Ik moet iets doen maar wat? Trachten een rustigere plaats te vinden in het gebouw... we gaan op wandel. Jan zit helemaal aan de andere kant van ons gebouw, het verst mogelijk van de startplaats van de betoging.

Ik doe Laguns leiband om want ik vermoed dat hij in zijn paniek zou wegstormen en dat ik hem dan niet meer zal terugvinden. En gelijk had ik: hij sleurt aan de lijn dat ik het bijna niet meer houd. Hij is echt panisch.

Bij Jan in het bureau is het veel rustiger maar lang nog niet genoeg. En naarmate we staan te babbelen, neemt ook hier de tumult toe.

Het begint wel op een belegering te lijken. Oorlog. Ik krijg Lagun echt niet bedaard en tot overmaat van ramp is het vandaag ook de eerste donderdag van de maand. Dat betekent brandalarmtest!

De collega's konden zich al niet meer concentreren door het geluid van de bommetjes, toeters en luide kreten maar nu met Lagun zijn gehuil en gedudder erbij, is het helemaal om zeep.

Met een bang hartje ga ik terug een kijkje nemen in ons eigen bureau... Nie normaal! No way dat ik Lagun daar nog enkele uren kan houden. En dan komt mijn collega met dé oplossing: het toilet. Mijn eerste reactie is goed lachen maar nu ik erover begin te denken... het is daar wel muisstil. En aan onze kant van de gang zitten niet veel dames... ik ga even luisteren. Het lijkt me perfect! Ik verhuis dus met bureaustoel, laptop en hondje naar het damestoilet achter de hoek en al na een minuut of twee gaat een opgelucht platjasje naast me liggen.

Het is koud in het toilet maar mijn kereltje komt hier tot zijn rust en dat is me wel een paar blauwe vingers waard. Het is ook goed voor mijn lijn want uiteindelijk zullen we er tot kwart voor een blijven zitten en eten wil ik daar niet doen. ;-)

Ik had misschien wel een papiertje op de deur moeten hangen want we bezorgen een van onze collega's een halve hartaanval. Wanneer zij binnenkomt, staat Lagun toevallig recht voor haar. Ze schrikt zich een bult maar komt wel spontaan solidair bij ons zitten. Is het dan toch waar dat vrouwen altijd met zijn 2en naar het toilet gaan? ☺

Wanneer het eindelijk stil genoeg is buiten om terug te keren naar ons bureau, gaat Lagun ver van me vandaag liggen met een boze blik op mij gericht. "Zeg, ben je vergeten dat ik net anderhalf uur met jou in een toilet heb doorgebracht meneertje". Ondankbaar wicht... ;-)

Telkens wanneer de deur open gaat, tracht Lagun ook nog te ontsnappen en één keer lukt hem dat ook. Hij wil echt niet meer in ons bureau zijn. ☹

Hij blijft ook maar doorjammeren. Het is om gek van te worden maar mijn collega's zijn bereid om het te doorstaan en hem ook even te negeren. Ze verdienen een medaille. Ik heb hier voor gekozen en weet dat dit kan voorvallen maar zij niet natuurlijk.

Moesten ze nu buiten ook eens ophouden met om de zoveel minuten nog een verloren bom te laten afgaan...

Uiteindelijk komt Lagun rond een uur of twee toch helemaal tot rust.

Ik houd mijn hart vast voor de terugtocht. Ik vertrek alleszins op tijd om Lagun nog even zijn poten te laten strekken. Het is een echt stort buiten op straat. Ik kan zijn neus bijna niet van de grond wekrijgen. Bergen bierblikken, restanten verbrande zaken, eetresten, papier, ... vuiligheid.

In het station is het over de koppen lopen. Bijna alle treinen staan met vertraging aangekondigd. Behalve die van ons! Ik kan het bijna niet geloven.

En het was ook te mooi om waar te zijn natuurlijk. Onze trein komt dan wel met 'maar' tien minuten vertraging toe op een ander perron dan gewoon, we doen er 20 minuten langer over dan gewoonlijk om voorbij Brussel Zuid te geraken, waar het leeuwendeel van de betogers zich nu bevindt.

We hebben gelukkig wel zitplaats en de meeste betogers blijven ook weg uit de eerste klasse. Lagun kijkt af en toe nog eens ongerust op wanneer hij buiten nog bommetjes hoort. Betogers vinden het blijkbaar een geslaagd idee om zelfs bommen op de rails te gooien! Jongens toch...

Lagun is werkelijk stikkapot. Wellicht van alle stress die hij heeft ervaren vandaag. En ik kan daar in komen. Waar hij normaal na Gent ligt te piepen om recht te komen vanonder mijn stoel en zachtjes zijn beklag doet, moet ik hem nu voorwaar wakker schudden in Landegem. Eventjes vrees ik dat ik hem zal moeten dragen.

Thuis laat hij zich dankbaar op zijn kussen ploffen en zinkt weg in een diepe slaap. Hij eet wederom heel goed (ik heb nog steeds wat erwtensoep over van mama waarvan ik een beetje onder zijn korrels meng) en we gaan nog een half uurtje wandelen ook. Weliswaar met zijn tuigje en fluoestje

aan maar het kan hem niet deren; hij is blij om buiten de pootjes in alle stilte van het platteland te kunnen strekken.

Dag 679 – vrijdag 7 november

Gisteravond lagen we al vroeg onder de wol. Ik denk dat ik hersteld ben van mijn jetlag en haal langzaam maar zeker wat slaap in. Tot 8 uur deze ochtend slaap ik. En ook Lagun heeft geen kik gegeven.

Het wordt een rustig en zalig thuiswerkdagje. Lagun heeft het spelen in vandaag: de zomer is voorbij en het is echt herfst buiten. Veel wind, regen. Zottekindjesweer. ZotteLaguntjesweer.

Over de middag las ik een training in met Lagun. Hij ziet me een paar attributen nemen en weet precies al hoe laat het is. Hij staat letterlijk te trappelen om eraan te beginnen! Super! Zijn “plaatsje” is enorm goed gekend. Ik kan hem zelfs een hele tijd laten liggen, ook wanneer ik uit het zicht verdwijnt. Dank u Maryse! Ik laat hem verscheidene voorwerpen vastnemen en afgeven: een schaar, een oude gsm, een metalen doosje, ... Ik laat hem ook van ‘zit voor’ naar ‘voet’ komen en omgekeerd, al zijn houdingen – vooral van lig naar zit waar sommige honden toch moeite mee hebben - ... werkelijk alles gaat vlot vandaag. Woehoew!

's Avonds eet hij ook opnieuw geweldig goed. Met die erwtensoep - die nu helaas op is. Wat zal dat morgen geven? Vanavond komt Kasper opnieuw op bezoek. Hopelijk zal Lagun dus ook flink ontbijten onder druk van zijn kameraadje.

En druk wordt het wel wanneer Kasper er is! De twee hebben mekaar blijkbaar ferm gemist want noch Brigitte noch ik hebben er nog iets aan te zeggen. Bijna twee uur lang vormen ze een onherkenbaar bolletje hond tot ze uiteindelijk doodmoe naast me in de zetel in slaap vallen.

Dag 680 – zaterdag 8 november

Vandaag is moeder jarig. 60! En daar hoort een feestje bij natuurlijk. Samen met pa en zus hebben we een verrassingsfeest ineen geflanst voor deze avond.

Door de vele voorbereidingen die we hebben, zitten Kasper en Lagun wel af en toe alleen vandaag maar erg lijken ze dat niet te vinden. Zo laden ze allicht hun batterijen telkens weer op om opnieuw honderduit te spelen wanneer wij terug in 't vizier komen.

Beiden mogen ze ook mee naar de feestzaal. Ze doen een grondige snuffelinspectie terwijl wij de zaal versieren en de hapjes bereiden. Kasper is vingervlug en dat zal ik geweten hebben. Durf ik twee seconden mijn rug naar de sandwiches draaien, dan is er eentje weg! Ik zie het nog net verdwijnen in Kaspers snoet terwijl Lagun zijn poot op Kasper zet. “Neen, dat mag je niet doen Kasper!” lijkt hij wel te willen zeggen. ☺

Deze ochtend en namiddag heeft Lagun niks willen eten. Maar dan ook niks. Deze avond laat hij zich de koekjes van de feestgangers weliswaar smaken. Krapuultje! En ik kan het niet aan de mensen hun verstand brengen dat ze hem niks mogen geven. Verdorie toch.

Kasper wordt tijdens het feestje opgehaald door zijn vrouwtje en Lagun is nu de enige viervoeter om verwend te worden. Dat bevalt hem wel, maar in de auto op de terugweg en thuis snapt ie er niks meer van: “waar heb je Kasper nu toch gelaten?!”

Dag 681 – zondag 9 november

Lang zal onze kleine kameraad niet alleen moeten zijn echter want vandaag heb ik opleiding in het Canisha-centrum. Hij ziet er Xena, Mauro, Lambiek, Duplo en een nieuw vriendinnetje, een nogal timide nieuwe vriendinnetje weliswaar. Het is een angstig hondje en ze voelt zich duidelijk niet op haar gemak tussen al die ‘stoere’ bincken die komen snuffelen.

Even mogen de hondjes allemaal samen stoeien maar tijdens de les is het menens en gaan ze aan de lijn, weg van elkaar. Lagun respecteert dat wonderwel goed. Ik zit verbaasd.

Tijdens de pauze mag hij even bij het angsthaasje en wat dan gebeurt, verbaast me ook: Lagun haalt uit naar de kleine meid! Verdorie, dat zal niet bevorderlijk geweest zijn voor haar. En ik heb niet gezien wat er gebeurd is, wat zijn reactie heeft ontlokt.

Hij mag de rest van de opleiding bij Diane in de keuken blijven samen met Mauro en Xena. Hij gedraagt zich voorbeeldig hoor ik maar plots rond een uur of half drie geeft hij over op zijn “Exorcist”. Niks van zijn korrels die hij om negen uur vanochtend heeft gegeten, lijkt al verteerd te zijn. ☹☹

Dan eet hij eens na een dagje vasten en krijg je dit...

Na zijn braken, is hij helemaal van de kaart. Hij lijkt wel doodop. Ik neem hem terug bij me en hij blijft de hele tijd braaf aan mijn voeten liggen. Zonder lijn. En met het angsthaasje niet ver van hem.

We doen enkele praktijkoefeningen voor trainers en één van de oefeningen bestaat erin dat Daphné aan mij moet leren hoe ik Lagun moet leren “te rollen”. De “roule” ben ik ooit wel beginnen aan te leren maar dat heb ik niet doorgezet. Ik vermoed dat Lagun dat al lang vergeten is. Maar hij voert de oefening uit alsof hij nooit iets anders heeft gedaan. Hij gaat eerst heel rustig neer liggen, iets wat hij niet zomaar doet in het bijzijn van al die andere viervoeters op nog geen twee meter afstand, en hij draait zich heel rustig en beheerst om. Ik val van de ene verbazing in de andere vandaag. ☺

’s Avonds geef ik Lagun geen eten meer. Ik denk dat zijn maagje wel wat rust kan gebruiken.

Dag 682 – maandag 10 november

Vandaag is een brugdag voor mij maar niet voor iedereen. De school waar mijn metekindje gaat, maakt de brug bijvoorbeeld niet en de juf van zedenleer heeft Elena gevraagd of haar meme niet eens zou willen langskomen op school voor een demo. En of meme dat zou willen!

Deze ochtend geef ik dus geen ontbijt aan Lagun maar ik snijd wel een paar zwanworstjes in stukjes. Dat zal Lagun wel motiveren denk ik want hij komt al meteen op de geur af wanneer ik het doosje open.

Gerrit zal de uitleg doen samen met Xena en ik zal met Lagun enkele oefeningen tonen. De kindjes zijn alleszins al heel goed mee en Elena straalt van trots. Dit moet gewoon goed lopen.

Ik kies er enkele leuke 'spectaculaire' oefeningen uit waarvan ik weet dat Lagun ze goed doet: een stukje van twee euro oprapen, op de knie komen, mijn sokken uittrekken, ... en de respons is enorm. De kindjes zijn superenthousiast, stellen bakken vol vragen en springen uiteraard meteen recht na de vraag: "wie wil de hondjes es komen aaien?" 😊

We moeten ze duidelijk maken dat ze een per een mogen komen aaien want ik zie ze zich al op Lagun storten. We hebben goed uitgelegd hoe ze de hondjes moeten benaderen en dat ze zeker niet boven op hun kopje mogen strelen – maar het blijven kinderen natuurlijk en we moeten menig handje tegenhouden en corrigeren. Lagun ondergaat dat gelukkig allemaal – maar ik zou niet willen dat ze naar huis gaan en denken dat alle hondjes zo zijn.

Bij ons thuis is intussen Max de Boxer afgeleverd voor enkele dagen logement. Lagun heeft het onmiddellijk in de mot, nog voor we binnen zijn: hij stort zich op de eerste de beste struik, die ongetwijfeld is gemarkeerd door Max en stormt vervolgens naar de deur.

Wat een enthousiasme! Wat een blij wederzien! Max heeft een middenoorontsteking gehad en houdt zijn kopje nog wat scheef maar hij heeft duidelijk geen last. De twee zetten het op een rollebollen en de eerstkomende uren hebben we er geen zeggen aan. Samen met Xena gaan ze de tuin in terwijl Gerrit en ik nog wat werk kunnen verzetten.

's Avonds eet Lagun erg goed. Ik probeer niet meer te geven dan een normale portie om zijn maagje niet meteen opnieuw te overbelasten maar doe er wel wat hondenrijst bij. Even later geeft hij wat gal terug maar geen korrels. Het lijkt erop dat het kleine grut misschien toch eens wat voedingsstoffen zal binnen houden.

Bart heeft de late shift vandaag dus zit ik nog enkele uren alleen met mijn twee binken. Ik leg een dekentje in de zetel en nodig ze uit bij me. Ik hoef het geen twee keer te vragen aan Lagun maar Max komt niet naderbij. Wanneer hij dat wel doet, valt Lagun plots uit naar zijn vriend! Ik corrigeer Lagun streng en zwier hem uit de zetel. Potjandorie toch, zo jaloers! Hij begrijpt het precies wel want verder heb ik geen problemen meer met het duo. Ze zijn dikke vriendjes zolang het niet om mijn aandacht gaat.

Het is al vroeg donker en best fris maar we laten het niet aan ons hart komen en gaan een lange wandeling maken. De twee zijn uitgeteld achteraf en ik kan genieten van een filmpje in de zetel met het rustgevende geronk van Max op de achtergrond.

Het leven kan mooi zijn.